

عنوان مقاله:

مطالعه تطبیقی نظریه «از دست دادن فرصت» بررسی اجمالی حقوق اروپا و ایالات متحده آمریکا

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش های حقوق تطبیقی، دوره 15، شماره 3 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسندگان:

منصور امینی ۱ - ۱ - Assistant Professor, Department of Private Law, Faculty of Law Shahid Beheshti University, Tehran, Iran

سوده ناطق نوری ۲ - ۲ - Ph.D. Candidate, Department of Law and Political Sciences, Science and Research Branch, Islamic Azad University, Tehran, Iran

خلاصه مقاله:

چکیده نظریه «از دست دادن فرصت» درصد جبران خساراتی است که در نتیجه فوت شدن فرصت به دست آوردن نفعی یا اجتناب از ضرری به افراد وارد می شود. راجع به قابل مطالبه بودن خسارات ناشی از «فرصت از دست رفته»، رویه کشورهای مختلف از تنوع بالایی برخوردار است. در حالی که محاکم برخی کشورها از جمله فرانسه، این نوع خسارت را در دعاوی بسیاری، بدون در نظر گرفتن درجه احتمال تحصیل نفع نهایی یا دفع ضرر نهایی، قابل مطالبه اعلام کرده اند، قانونگذار برخی حوزه ها، از جمله ایالت داکاتای جنوبی در آمریکا، با وضع قانون، مانع اعمال نظریه فوق در رویه قضایی شده اند. در حقوق ایران، نه قانونگذار و نه رویه قضایی گامی در جهت به رسمیت شناختن این نظریه برنداشته اند. با این حال، شاید بتوان به کمک قاعده عام لاضرر در فقه و با استناد به برخی از مواد قانون مسولیت مدنی، قائل به امکان جریان این نظریه در مسولیت مدنی در حقوق ایران شد. در عین حال، باید توجه داشت که حتی اگر مطالبه خسارت ناشی از فرصت از دست رفته به لحاظ تحلیل حقوقی با مانعی مواجه نباشد، موانع اجرای صحیح و ضابطه مند آن در نظام قضایی ایران همچنان نگران کننده به نظر می رسند.

کلمات کلیدی:

Loss of Chance, Acquiring benefit, Preventing harms, Medical malpractices, از دست دادن

فرصت، تحصیل منفعت نهایی، اجتناب از ضرر نهایی، خطای پزشکی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1924209>

